REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-305/2026-60

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Općinski sud u Sesvetama po sutkinji Martini Ivanković u pravnoj stvari tužitelja Smiljana Rake iz Sesvetskog Kraljevca, Josipa Kozarca 15, OIB 42094010554, kojeg zastupa punomoćnik Boško Kordić, odvjetnik u Sesvetama, protiv tuženice Marice Đurec iz Glavničice, Kružna 12, OIB 21893938344, koju zastupa punomoćnik Zoran Galić, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 13. listopada 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu i uručenje presude 20. studenog 2026., objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je tužitelj Smiljan Rako iz Sesvetskog Kraljevca, Josipa Kozarca 15, OIB 42094010554 isključivi nositelj prava korištenja grobnog mjesta na groblju Cerje, odjel RKT, polje 6, razred I, broj 858 i 858/1 (stara oznaka: polje 999, razred I, broj groba 166) pa je tuženica Marica Đurec iz Glavničice, Kružna 12, OIB 21893938344 dužna trpjeti upis isključivog prava korištenja tužitelja na tom grobnom mjestu u očevidniku groblja Cerje koje se vodi kod Zagrebačkog holdinga d.o.o. – Podružnica Gradska groblja, jer će to u protivnom zamijeniti ova presuda, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženici Marici Đurec iz Glavničice, Kružna 12, OIB 21893938344 da tužitelju Smiljanu Raki iz Sesvetskog Kraljevca, Josipa Kozarca 15, OIB 42094010554 namiri parnični trošak u iznosu od 3.558,40 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 21. studenog 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 5. prosinca 2019. podnio tužbu u kojoj navodi da je nositelj prava korištenja grobnog mjesta na groblju Cerje, odjel RKT, polje 6, razred I, broj 858 i 858/1 na kojem je sad u očevidniku kao nositelj prava korištenja upisana tuženica. Dalje navodi da je to grobno mjesto kupio od nekadašnje Mjesne zajednice Cerje – Općina Sesvete 1988. i posjeduje priznanice da je za to platio ukupno 80.000,00 tadašnjih dinara i da je odmah nakon kupnje, još 1988. i 1989. izradio betonski okvir u zemlji za taj grob i postavio betonsku ploču tj. poklopac groba, a cijelo vrijeme uredno podmiruje troškove godišnjih naknada za to grobno mjesto Zagrebačkom holdingu d.o.o. – Podružnici Gradska groblja (u tužbi pogrešno navedeno Podružnica Zagrebačka groblja). Prema navodima tužbe klesar kojeg je tužitelj angažirao da postavi nadgrobni spomenik nije mogao dobiti dozvolu za početak radova od Podružnice Gradska groblja jer u njihovom očevidniku predmetno grobno mjesto glasi na tuženicu, a tužitelja je djelatnik te podružnice obavijestio da je groblje Cerje u međuvremenu s Mjesne zajednice Cerje prvo prešlo na Prigorac d.o.o. i na kraju na Zagrebački holding d.o.o. – Podružnicu Gradska groblja i da je moguće da je došlo do greške prilikom prenošenja evidencije. Prema izjavi tog djelatnika evidencija nositelja prava korištenja grobnih mjesta je sastavljana tako što bi pojedina osoba pristupila kod njih i navela da je nositelj prava korištenja i bila bi evidentirana kao nositelj prava bez ikakve dokumentacije i tužitelj je tako saznao da je tuženica to isto učinila tijekom 2014. pa je evidentirana kao nositeljica prava korištenja grobnog mjesta. Tužitelj dalje navodi da je 25. listopada 2014. na groblju Cerje s djelatnicom Zagrebačkog holdinga d.o.o. – Podružnica Gradska groblja Lidijom Milković napravljen zapisnik kojim je utvrđeno da je tužitelj nositelj prava korištenje grobnog mjesta stare oznake polje 999, razred I, broj groba 166 i da je nova oznaka polje 6, razred I, broj groba 858, a tužitelj je grobnu naknadu plaćao prema staroj oznaci grobnog mjesta. Prema navodima tužbe ovaj zapisnik nije proveden u očevidniku Podružnice Gradska groblja jer je već ranije bila upisana tuženica na temelju njene izjave, a dodaje i da je tuženica na očevidu sa zaposlenicima Podružnice Gradska groblja i dalje tvrdila da je ona korisnica predmetnog grobnog mjesta. Tužitelj stoga svojim tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi da je on isključivi nositelj prava korištenja predmetnog grobnog mjesta i da je tuženica dužna trpjeti upis tog prava u očevidniku groblja Cerje jer će u protivnom to zamijeniti ova presuda. Potražuje i naknadu parničnog troška sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate. U podnesku od 9. prosinca 2019. tužitelj je pojasnio da je predmetno grobno mjesto šire od 1,5 m pa je u očevidniku Podružnice Gradska groblja upisano kao dva grobna mjesta oznaka RKT, polje 6, razred I, broj 858 i 858/1 i da je u naravi to upravo grobno mjesto koje je tužitelj kupio i betonirao.

2. Tužitelj je u tužbi predložio i donošenje privremene mjere kojom bi se tuženici zabranilo otuđenje, opterećenje predmetnog grobnog mjesta ili da u njega izvrši ukop pokojnika čemu je sud udovoljio i 16. prosinca 2019. je donio predloženu privremenu mjeru rješenjem poslovni broj P-1578/2019-3. Ovo rješenje je potvrđeno rješenjem Županijskog suda u Zadru poslovni broj Gž-55/2020-2 od 9. travnja 2020. kojim je odbijena žalba tuženice.

3. Tuženica u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev te navodi da je ona nositelj prava korištenja predmetnog grobnog mjesta još od 1983. otkad na tom grobnom mjestu postoji grobnica za četiri osobe koju je sagradio njen pokojni suprug tako što je napravio betonski povišeni uzemljeni okvir, nepomičnu betonsku ploču nad okvirom i drugu pomičnu betonsku ploču nad nju te uredio pješačke staze oko grobnice i da je grobnica i danas u takvom stanju. Dodaje i da se to grobno mjesto pod brojevima 858 i 858/1 vodi na tuženicu u očevidniku grobnih mjesta Cerje uz mjesečnu obvezu plaćanja grobne naknade za četiri osobe što ona i plaća. Osporava navod tužitelja da se zapisnik od 25. listopada 2014. odnosi na to isto grobno mjesto i da je pogrešno označeno kao broj 858 jer iz uplatnica do 2019. proizlazi da tužitelj plaća grobnu naknadu za grobno mjesto RKT-999-I-166, a ne za grobno mjesto RKT-6-858 i 858/1 i osporava da bi iz uplatnica iz 1988. proizlazilo da se odnose na predmetno grobno mjesto jer na uplatnici od 2. veljače 1988. nije navedena oznaka grobnog mjesta dok na uplatnici od 1. listopada 1988. nije jasno na što se odnosi. Tuženica navodi da tužitelj nije mogao 1988. od Mjesne zajednice Cerje kupiti sporno grobno mjesto kad je ona već 1983. bilo otuđeno i nakon toga izgrađeno te ističe da zapisnik od 25. listopada 2014. nje istinit. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev i potražuje naknadu parničnog troška.

4. U podnesku od 23. siječnja 2020. tužitelj je osporio navode odgovora na tužbu te dodao da tuženica nije svog supruga sahranila u predmetnu grobnicu što bi bilo za očekivati da doista ima pravo korištenja tog grobnog mjesta. Naveo je da grobno mjesto RKT-999-I-166 više uopće ne postoji u evidenciji Gradskih groblja jer su sva grobna mjesta dobila nove oznake i da je iz zapisnika od 25. listopada 2014. jasno da je to grobno mjesto za koje tužitelj plaća naknadu dobilo novu oznaku polje 6, razred I, broj groba 858. Dodaje i da je tuženica sve zaostatke naknade za grobno mjesto za razdoblje od 2003. do 2014. platila nakon što je na temelju svoje neistinite izjave upisana kao nositelj prava korištenja. Tuženica je na ročištu 11. veljače 2020. osporila navode tog podneska i dodala da je njen suprug iznenada preminuo te je sahranjen u grobno mjesto svojih roditelja jer je sporno grobno mjesto bilo puno vode. Tada je navela i da se ispod spornog grobnog mjesta nalazi grobno mjesto oznake GG0837 u koje je pokopana tužiteljeva obitelj koja se preziva Šekerija i tuženica smatra da je najvjerojatnije to grobno mjesto koje je tužitelj kupio i gdje je sagradio spomenik.

5. Sud je pročitao isprave u spisu i to: zapisnik od 25. listopada 2014. (list 6), priznanice (list 7), uplatnice (listovi 8, 9, 28, 29), potvrde Gradskih groblja (list 14, str. 46, 47, 88), dopis (list 27), račun i uplatnicu (listovi 30-38) i pregledao fotografije (str. 48, 89-91) i mapu groblja Cerje (str. 153, 154). Proveden je očevid uz sudjelovanje stranaka i svjedoka Ante Kutleše i Franje Mrđena koji su tada i saslušani (str. 92-97) i napravljene su fotografije (str. 98, 99). Saslušani su svjedoci Veselko Bračić, Ivan Igrc, Slavko Smolčić, Franjo Crnić koje je predložio tužitelj te Dragica Frajt, Ivan Pluščec, Josip Kus, Ivan Čižmek, Mihovil Šimić, Željko Bojničić, Mato Filipan, Ivan Đurec, Vjekoslav Šarec-Isomec, Ivan Petras i Brankica Šimić koje je predložila tuženica, a saslušane su i stranke na ročištima 23. studenog 2021. i 12. travnja 2022.

6. Na temelju tako provedenog postupka sud je, ocjenjujući svaki dokaz zasebno i u vezi s drugim dokazima, utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Među strankama je sporno tko je od njih dvoje nositelj prava korištenja grobnog mjesta na groblju Cerje, odjel RKT, polje 6, razred I, broj 858 i 858/1 na kojem je kao korisnik u očevidniku Zagrebačkog holdinga d.o.o. – Podružnica Gradska groblja upisana tuženica Marica Đurec. Nije sporno da se na tom grobnom mjestu nalazi betonska grobnica i da je na fotografiji s str. 91 označena brojkom 1 što su obje stranke pokazale prilikom saslušanja.

8. Na očevidu koji je održan na groblju Cerje radi identifikacije spornog grobnog mjesta saslušani su zaposlenici Zagrebačkog holdinga – Podružnice Gradska groblja Franjo Mrđen koji je tamo zaposlen od 2002. i radi na pravnim poslovima te Ante Kutleša koji je tamo zaposlen od 2006. kao voditelj odjela Markovo Polje, a ranije je bio zaposlen u društvu Prigorac d.o.o. Sud je njihove iskaze prihvatio u cijelosti jer su iskazivali logično, životno i neposredno uvjerljivo, njihovi su iskazi u bitnom suglasni i nisu zainteresirani za ishod spora.

9. Na temelju njihovih iskaza sud je utvrdio da su malim grobljima u Zagrebu nekad upravljale mjesne zajednice, da su odlukom Gradske skupštine Grada Zagreba iz 2001. mala groblja uključujući i groblje Cerje dana su na upravljanje Gradskim grobljima s tim da je tim grobljem i drugim grobljima na području Sesveta ranije upravljalo društvo Prigorac i da se evidencija grobnih mjesta kod ranijih upravitelja vodila drukčije nego kod Gradskih groblja. Također je utvrđeno da oznaka polja 999 znači da prema preuzetoj dokumentaciji od mjesne zajednice postoje podaci da neka osoba raspolaže nekim grobnim mjestom ili da plaća grobnu naknadu za neko grobno mjesto, ali se ne zna točno o kojem se grobnom mjestu fizički radi i koja bi bila njegova točna oznaka prema stvarnoj lokaciji na groblju, a uz to polje 999 bila je oznaka grobnog mjesta prema tome koliko je u evidenciji bilo nepoznatih grobnih mjesta i tako je tužitelj dobio oznaku groba broj 166 na polju 999 razred I. Pojasnili su da bi u takvim slučajevima nedostatne evidencije, kad je to bilo moguće, točnu lokaciju grobnog mjesta utvrđivali na očevidu sa strankom koja tvrdi da zna položaj grobnog mjesta i koja bi potpisala zapisnik nakon što bi pokazala gdje se nalazi to grobno mjesto. Tada bi se u računalno vođenoj evidenciji privremena oznaka grobnog mjesta koje počinje s brojem 999 promijenila u točnu oznaku ovisno o lokaciji na groblju. Napomenuli su da ako bi za jedno grobno mjesto dvije osobe tvrdile da je njeno, u evidenciji bi kao korisnik grobnog mjesta bila upisana ona osoba koja im se prva obratila. Pojasnili su i da se oznaka /1 daje drugom od dva spojena grobna mjesta kad se uvidom na licu mjesta konstatira veličina te cjeline pa sporno grobno mjesto ima oznaku 858 i 858/1 i u računalnoj evidenciji se vode kao dva grobna mjesta dok u naravi oni izgledaju kao jedan grob odnosno grobnica. Svjedok Franjo Mrđen je iskazao da su njemu grobna mjesta brojke u računalu i da on ne može na licu mjesta pokazati sporno grobno mjesto dok je Ante Kutleša iskazao da je više puta bio na tom spornom grobnom mjestu.

10. Svjedok Franjo Mrđen je dodao da na groblju Cerje i dalje postoje grobna mjesta za koja ne znaju tko su korisnici i za koja se plaća naknada, a postoje grobna mjesta za koja nitko ne plaća naknadu duže vrijeme pa je njihov korisnik sada Podružnica Gradska groblja. Svjedok je naveo da se za to groblje grobna naknada plaća Gradskim grobljima od 2001., a ne zna kad se ta naknada prije toga počela plaćati mjesnoj zajednici i kasnije društvu Prigorac. Ante Kutleša je iskazao da su se 2004. počela uređivati mala groblja u Cerju, Vugrovcu, Kašini i dr. tako što bi

Gradska groblja dodjeljivala svoju numeraciju i tada su na trgovine, mrtvačnice i crkve stavljali obavijesti da im se ljudi jave i dođu pokazati svoja grobna mjesta, a onda bi prema tom pokazivanju dodjeljivali numeracije konkretnom grobnom mjestu s tim da se za puno grobova još ne zna čiji su.

11. Franjo Mrđen je naveo da mu se tužitelj obratio krajem 2019. ili početkom 2020. s tvrdnjom da je na njegovom grobnom mjestu na groblju Cerje vidio da je netko nešto izgradio. Naveo je da je na zapisniku od 25. listopada 2014. prema pokazivanju tužitelja to nepoznato grobno mjesto pridruženo broju groba i polju gdje se grob nalazi prema njihovoj evidenciji, a tužitelj se nije mogao zavesti u računalnu evidenciju za grobno mjesto oznake 858, polje 6, razred I jer je na tom grobnom mjestu već bila zavedena tuženica i dodao je da je moguće da tužitelj plaća grobnu naknadu prema staroj oznaci grobnog mjesta tj. za polje 999. Ante Kutleša je iskazao da se sjeća da je klesarstvo koje je tužitelj angažirao tražilo suglasnost za izvođenje radova na polju 999 pa je trebalo ići na teren identificirati to grobno mjesto. Naveo je da je 2 ili 3 godine prije davanja iskaza bio s tužiteljem na groblju Cerje i da je tužitelj pokazao konkretno grobno mjesto za koje su prvo na licu mjesta prema tlocrtu groblja s oznakama grobnih mjesta utvrdili lokaciju tog grobnog mjesta prema njihovoj oznaci na polju 6, a tek kad su poslije došli u ured, ustanovili su da za to grobno mjesto druga osoba dobiva uplatnice i tada je proslijedio slučaj pravnoj službi. Tužitelj je pokazivao grobno mjesto na kojem se nalazila betonska grobnica bez nadgrobnog spomenika i oznaka imena i prezimena. Svjedok je iskazao i da je prema naputku pravne službe par mjeseci nakon toga bio na groblju s tužiteljem i osobom na koju se vodio grob, za koju misli da se zove Marija Đurec kako bi se utvrdilo gdje je nastala greška i tada su obje stranke tvrdile da je grobno mjesto njihovo i bilo je vatreno te je zapisnik o tome proslijedio pravnoj službi.

12. Svjedok Veselko Bračić je iskazao da je tužiteljev susjed i da su njih dvojica od mjesne zajednice kupili grobnice na groblju Cerje i da su ih 1988., 1989. zajedno radili, a grobar kod kojeg su platili grobnice im je kolcima obilježio dimenzije grobnog mjesta s tim da im je grobar rekao da to što oni žele nije grob nego grobnica i da svaki još mora nadoplatiti. Te dvije grobnice su bile iste veličine i grobnica ovog svjedoka se nalazi okomito na tužiteljevu, malo sa strane te je na fotografiji na str. 91 njegova grobnica, koju je u međuvremenu prodao, označena brojkom 2, a brojkom 1 je označena tužiteljeva grobnica dok je brojem 4 na fotografiji sa str. 89 označena grobnica obitelji Šekerija u kojoj je pokopana tužiteljeva punica i naveo je da je zato tužiteljeva grobnica gore, a njegova dolje jer je tužitelj htio biti bliže punici. Svjedok je pojasnio da su on i tužitelj prvo iskopali rupu za tužiteljevu grobnicu pa za njegovu, zatim su betonirali rupu sa strane, a na dno su stavili šljunak jer nije bilo odvoda, a na vrh svake od grobnica su stavili betonsku ploču debljine 7-10 cm. Sjeća se da su obje grobnice bile veličine oko 220x150 cm za po četiri ukopna mjesta. Naveo je da tužitelj nije radio druge radove na grobnici jer mu nitko nije umro tako da je grobnica i sada u istom stanju u kakvom je bila kad su je sagradili. Radovi na grobnicama su trajali oko mjesec dana, a dva čovjeka od kojih se jedan preziva Igrc su im vozili materijal i kad su postavljali poklopce na groblje pomagali su im taj Igrc, Smolčić i tužiteljev šogor. Dodao je da je on svoju grobnicu prodao prije desetak godina i da je tada bila samo od betona, a kupci su je kasnije uredili.

13. Svjedok Ivan Igrc je iskazao da mu je tužitelj susjed i da je on u jesen 1988. ili 1989. u dva navrata tužitelju i njegovom susjedu Veselku koji je saslušan prije njega traktorom na groblje Cerje dovezao armaturne mreže od željeza i cement, a nije mu pomagao oko radova. Dodao je da kad je prvi put došao na groblje, tužitelj i njegov susjed su imali iskopane dvije rupe za dvije grobnice blizu jedna drugoj, a drugi put je jedna grobnica već bila betonirana i beton je virio iznad zemlje za oko 20 cm. Naveo je i da zna da su tužiteljevi punac i punica Šekerija pokopani na groblju Cerje, no ne zna točnu lokaciju groba.

14. Svjedok Slavko Smolčić iskazao je da mu je tužitelj susjed, a Veselko Bračić susjed i kum i sjeća se da mu je on pričao da su tužitelj i on kupili zemljište za grobnice na groblju Cerje i pokazao mu je gdje se nalaze, no ne sjeća se koje je to godine bilo. Dodao je da su ga tužitelj i njegov kum pozvali da im pomogne postaviti betonske ploče na dva grobna mjesta kad su već betonirali grobnice i tada su bili prisutni njih trojica i još neki ljudi koje nije poznavao. Naveo je i da su grobna mjesta tužitelja i Veselka Bračića bila blizu jedno drugom i da je čuo od kuma Bračića da je on prodao svoju grobnicu. U odnosu na fotografiju sa str. 91 naveo je da su betonske ploče koje je nosio izgledale kao ploča označena brojkom 1 i da su imale po četiri željezne ručke sa strane. Iskazao je da nije poznavao tužiteljeve punca i punicu.

15. Svjedok Franjo Crnić je iskazao da mu je tužitelj bio susjed do prije 20 godina i da mu je pomagao nositi ploču na grobnicu negdje 1988. ili 1989., misli da je bilo u jesen, a sjeća se da je to bilo tada jer se on 1987. vratio iz Njemačke. Ta je ploča bila betonska s rukohvatima od željeza i nosili su je on, tužitelj i svjedoci Veselko Bračić i Slavko Smolčić, a Veselkova grobnica je bila u blizini tužiteljeve i oni su ih gradili zajedno s tim da se više ne sjeća je li nosio i betonsku ploču za grobnicu Veselka Bračića. Kad mu je predočena fotografija sa str. 91 naveo je da je to vjerojatno betonska ploča koju je nosio, no da nije posve siguran jer groblje Cerje tada nije izgledalo kao što izgleda na fotografiji. Dodao je da ne zna gdje je grob tužiteljevog punca Mijata i punice Šime Sekerije jer nije bio na njihovom pogrebu.

16. Svjedokinja Dragica Frajt je iskazala da poznaje tuženicu i da je poznavala njenog pokojnog supruga Stjepana Đureca i da joj je već 40 godina poznato da tuženica na groblju Cerje ima grob, a ne zna tko joj je rekao za taj grob. Navela je da se taj grob sastoji samo od betona i betonske ploče koja nema oštre rubove, nego je više zaobljena i nalazi se oko pet grobnih mjesta od groba njenog strica Petra Stjepana. Taj grob nije do kraja završen i dodala je da je ona više puta stajala na njemu za vrijeme drugih pogreba. Navela je da misli da u tu grobnicu nitko nije pokopan i da je tuženičin sin Ivan više puta pričao da mora srediti tu grobnicu i da joj je rekao da oni plaćaju naknadu za taj grob. Dodala je da tužitelja ne poznaje i ne zna tko je kopao rupu za grobnicu ni tko ju je betonirao. Poznato joj je da je tuženičin suprug sahranjen blizu te betonske grobnice, a ne zna zašto nije sahranjen u njoj.

17. Svjedok Ivan Pluščec, susjed i kum tuženice iskazao je da su njegov pokojni otac i tast negdje 1983. ili 1984. pomagali tuženičinom suprugu Stjepanu Đurecu kopati i betonirati grobnicu na groblju Cerje i ta grobnica i danas izgleda tako, a to mu je poznato iz priča njegovog oca i tasta te Stjepana Đureca. Naveo je da u tu grobnicu nitko nije pokopan te da je Stjepan Đurec umro 1987. i pokopan je uz svoju

majku, a nije pokopan u ovu grobnicu jer je u njoj bila voda zato što nije imala odvod, a to se događalo i u drugim grobnicama na tom groblju, pa i u grobnici njegovog oca, a u međuvremenu je riješeno. Pojasnio je da mu je bilo poznato da je u spornoj grobnici bila voda jer se to vidjelo nakon što je maknut betonski pokrov, a kad je Stjepan Đurec umro, groblje je bilo u vlasništvu društva Prigorac Sesvete koje je samo uzimalo novac, a seljani su morali sami kopati grobove, betonirati grobnice i pokapati svoje mrtve. Za sporni betonski grob je naveo da ima četiri ugla i da je na vrhu betonska ploča koja pokriva rupu i nešto je manja od cijelog groba. Koliko je njemu poznato, grobarinu za to sporno grobno mjesto plaća njegov sadašnji kum Ivan Đurec, tuženičin sin.

18. Svjedok Josip Kus je iskazao da je nakon smrti svog oca 1980., s tim da ne zna točnu godinu, u mjesnoj zajednici Cerje razgovarao s tuženičinim sada pokojnim suprugom i tada mu je on rekao da će kupiti grobno mjesto iznad grobnog mjesta kojeg već ima i da mu ono zasad nije potrebno. Ne sjeća se kad je Stjepan Đurec preminuo, no zna da je bilo iznenada, a sjeća se da je nakon njihovog razgovora Stjepan Đurec počeo s radovima na grobnom mjestu koje je kupio i da mu je i on pomagao jedan dan, a tada ih je bilo troje ili četvero, no ne sjeća se više tko su bile druge osobe. Dodao je da se taj grob nalazi sjeverozapadno od groba u kojem je Stjepan Đurec pokopan za oko dva metra. Ne zna kako taj grob sada izgleda i ne zna tko je još pokopan u grobu u koji je pokopan Stjepan Đurec, a koliko on zna u taj novi grob nitko nije pokopan.

19. Svjedok Ivan Čižmek je iskazao da je susjed tuženice i da ne zna kad su ona i njen suprug kupili grob na groblju Cerje, a on je 1982. ili 1983. kod njihove kuće pomagao tovariti cement, daske i željezo na kamion i rekli su mu da je to materijal za grobnicu. Dodao je da je on na tom groblju kupio grob 1988. i da je 1989. počeo graditi grobnicu i tada je Stjepana Đureca pitao koliko duboko mora kopati pa je idući dan s tuženičinim sinom Ivanom na jednoj betonskoj grobnici na groblju Cerje, oko 15 metara udaljenoj od njegove, maknuo betonski pokrov kako bi izmjerili dubinu grobnice i tada su vidjeli da je u grobnici oko 2/3 vode i ne vjeruje da bi Ivan Đurec išao dirati tuđi grob. U toj grobnici nitko nije bio pokopan i ona je još uvijek od betona i vidi se da je taj beton ostario, a on ne zna zašto je Stjepan Đurec pokopan u drugoj grobnici. Svjedok je dodao da je društvo Prigorac naplaćivalo za grobove, ali nisu imali organizirano kopanje grobova kad je netko umro pa su ljudi sami morali naći nekog tko će iskopati grob za sahranu. Naveo je i da kad su Gradska groblja 2000. ili 2001. preuzela groblje Cerje na mrtvačnici je ostavljena obavijest da se javi tko ima grobno mjesto, a on za to nije znao jer nije tuda prolazio i za to je saznao tek 2007. kad mu je umro otac. On je tada platio zaostatke za grob u kojem mu je pokopan otac.

20. Svjedok Mihovil Šimić je iskazao da poznaje tuženicu i da je poznavao njenog pokojnog supruga kojem je 1983. dovezao šljunak za grobnicu na groblju Cerje i posudio mu je daske, a sjeća se da je tada već bila iskopana rupa na toj grobnici u zadnjem redu, zapravo na početku novog dijela groblja. Dodao je da je kasnije vidio da je ta grobnica betonirana u zemlji, a tada još nije bila postavljena betonska deka, no zna da je grobnica dovršena na Mihovlje 1983. jer je tada Stjepan Đurec pozvao njega, Stjepana Ježutkovića, Ivana Tukeca i još jednu osobu na odojak u Kašini da to proslave, a sjeća se da je to bilo tada jer je tjedan kasnije izgubio oko i dozvolu za

prijevoznika. Dodao je da zna da se Stjepana Đureca koji je naglo preminuo nije moglo pokopati u tu grobnicu za koju je on vozio šljunak jer je bila puna vode, a još kad su slavili završetak grobnice međusobno su komentirali da će grobnica biti bazen jer nije napravljen nikakav odvod za vodu, a bio im je poznat taj teren. Naveo je i da on nije sudjelovao na kopanju grobnice u koju je pokopan Stjepan Đurec.

21. Svjedok Željko Bojničić je iskazao da poznaje tuženicu iz susjednog sela i da je on od 1988. do 1991. bio predsjednik mjesne zajednice Cerje i tada su gradili mrtvačnicu na groblju Cerje i poznato mu je da je tuženica već tada imala grobnicu tamo i da se ona nalazi zapadno od ulaza. Ta je grobnica od betona i ima betoniranu pokrovnu ploču i misli da još nije završena. Naveo je da on nije potpisao uplatnice s lista 7, a ne sjeća se je li on 2. veljače 1988. već bio predsjednik mjesne zajednice i da iz toga što na uplatnici piše dva rezervna mjesta plus dupli okvir proizlazi da je tužitelj kupio dva mjesta za grob, a ne dvije grobnice. Dodao je da kad se grobno mjesto kupovalo u vrijeme dok je on bio predsjednik mjesne zajednice, tada bi se na priznanicu upisivao broj grobnog mjesta, a razlika nadoplate se obično radila kad je netko htio proširiti grob, a pored njegovog je bilo slobodno grobno mjesto koje bi tada kupio. U vrijeme kad je izdana uplatnica od 1. listopada 1988. on je već bio predsjednik mjesne zajednice, a ne zna tko je tužitelju izdao tu uplatnicu.

22. Mato Filipan je iskazao da pozna tuženici i da je negdje 1980-ih, moguće i 1983., bio savjet mjesne zajednice Cerje i da je tada tuženičin suprug rekao da bi kupio grobno mjesto i napravio grobnicu, a tada je predsjednik mjesne zajednice bio Ivan Petras, a tajnik Ivan Tukec. Naveo je da mu je poznato da je Stjepan Đurec izgradio grobnicu na donjem novom dijelu groblja i da su napravljeni betonski radovi i postavljena betonska ploča i da i sada izgleda tako, a zna i da je grobnica puna vode jer je godinu do godinu i pol prije davanja iskaza neko vrijeme betonska ploča bila maknuta i kad je prolazio grobljem sa suprugom vidio je da je puna vode. Tužitelja je upoznao godinu dana prije davanja iskaza kad ga je susjed Željko Gašparac pozvao da tužitelju treba pomoć s problemom oko grobnice, a on je odbio o tome dalje razgovarati.

23. Tuženičin sin Ivan Đurec iskazao je da je njegov otac 1983., oko mjesec dana nakon što je srpnju preminula očeva majka rekao da će baki napraviti spomenik i okvir što je i napravio i tada mu je rekao da će napraviti još jednu grobnicu kad se groblje bude proširivalo. Ne zna koliko je otac platio mjesnoj zajednici za tu grobnicu, no zna da su na grobnici radili pokojni Slavko Pluščec, Stjepan Ilijaš kao izvođač jer se bavio građevinom i Stjepan Čižmek te Josip Kus i Ivan Čižmek i oni su s njegovim ocem iskopali rupu za grobno mjesto, postavili oplatu (tzv. šalung) i betonirali s tim da nije betonirano dno već je stavljen šljunak i ti radovi su trajali oko 15 do 20 dana. On je tamo dolazio kod dostave i pomagao je nositi daske i čavle. Nakon toga je napravljena betonska pokrovna ploča debljine 10 cm koja je ručno stavljena na grobnicu u čemu je i on sudjelovao. Iskazao je da je ta grobnica i danas u takvom stanju i da je puna vode, a kad je njegov otac umro u prosincu 1988. dignuta je pokrovna betonska ploča i tada je bilo vode u grobnici pa je otac zakopan na drugo grobno mjesto kod svoje majke. Dodao je i da je vode bilo još u ljeto 1988. kad je dizao betonski pokrov jer je Ivan Čižmek htio vidjeti kako duboko i široko treba kopati za svoju grobnicu. 2019. je ponovno s Ivanom i Marijanom Čižmekom podigao taj betonski poklopac za 30-ak cm i tada je vidio da i dalje ima vode u grobnici. Svjedok

je naveo i da je s majkom 2014. išao upisati sva grobna mjesta u Gradska groblja, a ukupno ih imaju osam, i da mu je tada voditelj groblja Kutleša rekao da ne mogu svi grobovi ići na njega jer on nije pokapao pa su onda svi grobovi koje imaju na groblju Cerje i ova grobnica upisani na njegovu majku tuženicu dok grob ujaka i ujne glasi na njega jer ih je on pokopao. Dodao je da se ta grobnica nalazi na sredini groblja i da je za nju prvo plaćao njegov otac, a poslije on i da je bilo nekakvih zaostataka te da sada on i njegova majka uredno plaćaju grobarinu za spornu grobnicu. Naveo je da te 2014. kad je sporno grobno mjesto upisano na tuženicu on i majka nisu Gradskim grobljima pokazali nikakav račun da su kupili grobno mjesto ni uplatnice jer ih nisu mogli naći, a gospodin Kutleša je rekao da mu vjeruje da je to njihovo grobno mjesto i upisao ga je na tuženicu i da vjeruje da nije pokazao tuđi grob. Iskazao je da grob u kojem je pokopan njegov otac sada glasi na njegovog sina Krunoslava i da on nije upisan 2014. kad je išao upisivati grobna mjesta na groblju Cerje, nego 2020. iako je on taj grob kao prvi pokazao gospodinu Kutleši 2014. i nije znao da to grobno mjesto nije tada upisano. Ovaj svjedok je naveo da mu je tužitelj poznat od 2019. kad su na poziv gospodina Kutleše na groblje Cerje došli tužitelj, njegova majka i on te gospodin Kutleša zbog problema sa spornim grobnim mjestom. Naveo je da mu je tada tužitelj rekao da su u grobu obitelji Šekerija, iznad spornog grobnog mjesta, pokopani njegov punac i punica, a gospodin Kutleša je rekao da je njegova majka upisana na spornom grobnom mjestu, a da tužitelj ima zapisnik za isto grobno mjesto kojeg je napravila Lidija Milković.

24. Svjedok Vjekoslav Šarec-Isomec je iskazao da je poznavao pokojnog tuženičinog supruga i da ga je jednom kad je išao na majčin grob na groblju Cerje sreo i da je to bilo poslije 1980., a moglo je biti 1982. ili 1983., i tada mu je Stjepan Đurec rekao da radi grobnicu i on je tamo vidio radnike koje je poznavao, misli da se jedan preziva Ilijač, a jedan Petras, a ta grobnica se nalazila oko 20 m od mjesta gdje je pokopana Stjepanova pokojna majka. Par dana kasnije je opet bio na groblju pa je išao pogledati tu grobnicu i rekao je Stjepanu Đurecu da će mu grobnica biti puna voda jer na groblju nema odvoda, a ovaj mu je odgovorio da će riskirati. Iskazao je da je tada vidio da betoniraju stijene grobnice i da je grobnica bila široka oko dva metra, da je riječ o duploj grobnici za dva lijesa i da je sva bila od betona, a sada izgleda kao oronuli beton i ima poklopac od betona sa željeznim ručkama za micanje poklopca. Naveo je i da je Stjepan umro 1988., kad je umro i otac ovog svjedoka, i da mu je bio na pogrebu pa zna da nije pokopan u tu grobnicu, a na pogrebu su susjedi to komentirali i jedan čovjek je rekao da je ta grobnica puna vode koju nisu mogli ispumpati pa zato nije tamo pokopan. Svjedok je dodao i da je on bio u mjesnoj zajednici od 1990-ih i da ona prije 1990-ih nije imala nikakve veze s grobljem u Cerju, nego je sve išlo preko svećenika od kojeg je mjesna zajednica to preuzela poslije Domovinskog rata, a poslije su groblje preuzeli Prigorac i kasnije Grad Zagreb. Naveo je i da staro groblje bilo napravljeno bez ikakvog reda i da prije 1990-ih mjesna zajednica nije mogla prodati privatnu grobnicu. Kad su mu predočene uplatnica i priznanica s lista 7 spisa naveo da dva rezervna mjesta plus dupli okvir što je navedeno na priznanici ne može se odnositi na predmetnu grobnicu jer se pod duplim okvirom smatrao okolo beton u grobu. Dodao je da je tajnik i blagajnik u mjesnoj zajednici bio pokojni Ivan Tukec koji je bio ovlaštena osoba, no ovaj svjedok smatra da taj tajnik nije smio ni mogao prodavati grobna mjesta ni grobnice na mjesnom groblju Cerje. Naveo je i da ne zna kad je izgrađen grob gdje je pokopan Stjepan Đurec, a za grob u kojem je pokopana svjedokova majka naveo

je da ga on nije kupio i da je u to vrijeme župnik na groblju određivao grobna mjesta na groblju Cerje i da su se onda tamo ljudi pokapali. Iskazao je i da mu je tuženičin sin dvije godine prije davanja iskaza pričao o problemima s grobnicom i tada mu se on ponudio da može svjedočiti o onome što on zna. Naveo je i da ne zna koliko obitelj Đurec ima grobnih mjesta na groblju Cerje.

25. Ivan Petras je iskazao da je do 2013. bio susjed tuženice i da je on od 1983. do 1986. bio u mjesnoj zajednici Cerje pod koju je spadalo i groblje Cerje te da je pokojni Stjepan Đurec u vrijeme njegovog mandata na dva mjesta radio betonski okvir i malo dalje betonsku grobnicu i da je to bila prva betonska grobnica na groblju i zna da je napravljen i betonski poklopac, a ne zna je li netko u nju pokopan. On je vidio kad je Stjepan Đurec izvodio te građevinske radove. Bio je na sprovodu Stjepana Đureca koji je preminuo iznenada u prosincu 1988. u Sarajevu i on nije pokopan u ovu grobnicu već u grob gdje su pokopani njegovi roditelji koji je u međuvremenu obložen crnim kamenom, a na njegovom sprovodu je i sam vidio da je u spornoj grobnici bila voda jer je poklopac grobnice bio malo pomaknut, a prije pokopa mu nitko nije rekao da je to razlog zašto nije pokopan u tu grobnicu. Za spornu grobnicu je rekao da i dalje izgleda isto jer ju je vidio kad je zadnji put bio na groblju, a sad je to već stari beton. Iskazao je i da je za vrijeme dok je on bio njen predsjednik mjesna zajednica počela prodavati grobna mjesta na groblju Cerje i da je to uglavnom radio tajnik s tim da su na starom dijelu groblja ljudi većinom imali grobove od ranije, a novi grob bi se kupovao od mjesne zajednice što je bilo rijetko. Imali su i grobara koji je održavao groblje i pokapao ljude.

26. Svjedokinja Brankica Šimić je iskazala da poznaje stranke iz viđenja i da je njen suprug bio prijevoznik te da je vozio svima u selu pa je tako negdje 1982., 1983. vozio materijal za grobnicu na groblje Cerje koja je građena za pokojnog Stjepana Đureca za kojeg misli da je tuženičin suprug, a zna da je to bilo tada jer joj je suprug 1984. izgubio oko pa više nije mogao biti prijevoznik. Rekla je da ne zna tko je gradio tu grobnicu za gospodina Đureca, nije bila prisutna kad su se ti radovi radili i ne zna koliko je njen suprug tada bio tamo prisutan, a iz suprugovim priča zna da je kad je grobnica završena napravljena velika fešta na kojoj je bio i njen suprug. Ne zna koliko grobova na groblju Cerje ima obitelj Đurec, a iz priča joj je poznato da Stjepan Đurec nije sahranjen u tu grobnicu jer je bila puna vode pa je pokopan u grobnici sa svojim roditeljima. Ne zna ima li tužitelj grobnicu na groblju Cerje.

27. Tužitelj Smiljan Rako je iskazao da mu je u siječnju ili veljači 1988. preminuo tast Mijo Šekerija i uputili su ga u mjesnu zajednicu Cerje kad je tražio tko će iskopati grob. On i supruga su htjeli grobno mjesto i za sebe pa je s Veselkom Bračićem koji je isto bio zainteresiran za to otišao kod tadašnjeg predsjednika mjesne zajednice Cerje, s tim da se više ne sjeća kako se zove, koji im je rekao da moraju platiti 50.000,00 dinara za grobno mjesto što su oni i učinili. Pojasnio je da on u Cerju ne poznaje puno ljudi i da ga je na tu osobu uputio gospodin Štef koji je održavao groblje u Cerju, a misli da bi ta osoba ako nije predsjednik mjesne zajednice mogao biti tajnik. Tog ljeta su on i svjedok Bračić kopali prvo grobnicu za njega pa grobnicu za svjedoka, a kad su sve iskopali i betonirali, predsjednik mjesne zajednice je vidio što su napravili i tražio je da nadoplate za to što su iskopali cijele grobnice što su i učinili, a na njihov upit taj predsjednik im je rekao da mogu iskoristiti stare odložene betonske poklopce kojih je bilo na groblju pa su njih dvojica angažirali susjede da im

pomognu prenijeti te poklopce na njihove grobnice tako da su ih nosili tužitelj, Veselko Bračić, Slavko Smolčić i Franc Crnić. Iskazao je i da je on par dana nakon toga malo betonirao taj poklopac da voda ne može ulaziti u grobnici i da je to tako stajalo godinama te da od 1988. do 2014. osobno nije ništa radio na grobnici. Dodao je da on godinama nije ništa plaćao jer ga nitko nije tražio sve dok se nisu zavela ta grobna mjesta i tada je počeo dobivati jednom godišnje uplatnice na šezdesetak kuna što je plaćao te i danas dobiva uplatnice za grob koje uredno plaća s tim da ne zna koja je oznaka groba na tim uplatnicama, a plaćao je i za sestru koja živi u Njemačkoj. Naveo je da je 2014. dobio obavijest da će se upisivati grobovi i tada je išao u mrtvačnicu u Cerju gdje im je pokazao svoju grobnicu i oni su tada upisali neko polje. Zapisnik o tome je pisala jedna gospođa u mrtvačnici. Tri godine prije davanja iskaza mu je umro šogor i sa sestrom je otišao kod klesara Ante Josipovića, a i on je odlučio urediti svoj grob pa su sestra i on dogovorili da se stavi mramor. Klesar ih je nakon nekog vremena obavijestio da je odmah dobio dozvolu za rad na šogorovom grobu, a da za njegov grob ne može dobiti dozvolu jer je netko upisan. Tada je bio na Markovom Polju i na Mirogoju gdje mu je rečeno da to može samo sudski rješavati, a voditelj groblja Markovo polje je zakazao sastanak na grobnici na kojem su uz njih dvojicu bili i tuženica i njen sin i tuženica je tada tvrdila da je ona nosila šljunak u kanti. Tužitelj je dodao da mu nisu poznati Ivan Tukec i Ivan Petras i dodao je da je uplatnicu na 50.000,00 dinara ispunio on sam jer mu je ranije spomenuti čovjek iz mjesne zajednice rekao taj iznos i on je na pošti napisao uplatnicu i platio taj iznos, a uplatnicu na 30.000,00 dinara je ispunio taj čovjek iz mjesne zajednice i zatražio je da mu se donese potvrda o uplati. Objasnio je da na uplatnici od 50.000,00 dinara piše dva rezervna mjesta jer je kupovao dva mjesta za sebe i suprugu.

28. Na ročištu 12. travnja 2022. tužitelj je naveo da stanuje u Sesvetskom Kraljevcu i da je na groblje Cerje dolazio obično za Sve Svete jer su mu tamo pokopani punac i punica, a kad on nije mogao išao je šogor koji bi prije tog blagdana kosio oko groba svojih roditelja i oko tužiteljevog groba. Kad bi išao na to groblje uvijek je prolazio pored te grobnice koju je on izgradio. Dodao je da je negdje poslije 2000. dana obavijest radi popisivanja grobova za okolna mjesna groblja i da se s osobama koje su popisivale našao na groblju Cerje.

29. Tuženica je iskazala da je njen suprug bio u mjesnoj zajednici Cerje s tim da ne zna koja je bila njegova funkcija, samo zna da je bio uz predsjednika i išao na sastanke mjesne zajednice i da je 1983. odlučio graditi grobnicu pa je tada kupio grobno mjesto s tim da ona ne zna kako je i kome njen suprug platio za to i da ga to nije ni pitala, a kod kuće nema nikakvu uplatnicu o tome. Navela je da mu je prijevoznik Šimić vozio materijal što mu je i plaćeno, a ona i sin Ivan Đurec su nosili hranu za ljude koji su kopali i gradili grobnicu i to su uz njenog supruga bili Stjepan Čižmek, Slavko Pluščec, Josip Kos i Stjepan Ilijaš. Grobnica je napravljena ručno od betona i ima gore ploču. Iskazala je i da joj je suprug preminuo 1988. na putu u Sarajevo i da je sin tada otvorio tu grobnicu koja je bila puna vode pa je suprug zato pokopan kod svoje majke. Dodala je da je ona na groblje išla svaki tjedan, da grobnica nikad nije bila otvorena i da ne zna otkud se tužitelj pojavio s tvrdnjom da je to njegova grobnica. Tuženica je navela i da je 2013. ili 2014. bio poziv da se popišu svi grobovi na groblju Cerje pa je tada ona išla na Markovo Polje gdje su kod gospodina Kutleše popisali svih njenih osam grobova na groblju Cerje uključujući i

spornu grobnicu. Tužitelja je prvi put vidjela kad ih je gospodin Kutleša zvao da dođu na groblje, a dodala je da prije nego što su groblje preuzela Gradska groblja nije plaćala ništa i da se dotad svatko pokapao gdje je htio. Tuženica je prvo navela da je grob u kojem je pokopan njen suprug bio upisan na njenog muža pa na sina jer se ona svega odrekla sinu, a kad joj je predočen iskaz njenog sina o tome da je to grobno mjesto upisano tek 2020. jer nije ni znao da nije upisan, odgovorila je da ona to ne zna i da sin o tome vodi računa. Dodala je da je njena svekrva umrla 1983. i da je tada odmah napravljen i spomenik i da je te godine suprug kupio mjesto gdje je kopao spornu grobnicu te je iskazala da plaća grobnu naknadu za tu grobnicu.

30. Na ročištu 12. travnja 2022. dodala je da je supruga trebalo odmah pokopati jer tada nije bilo mrtvačnice pa nije mogao čekati dva ili tri dana. Navela je da je sa sinom dvaput išla u ured gospodina Kutleše na Markovom polju popisivati sve grobove koje ima njena obitelj i da mu nije ništa pokazivala na nikakvoj karti, a zna da je njen sin pokazivao gospodinu Kutleši na groblju Cerje njihove grobove kad je došla obavijest za popisivanje grobova, no ona tada nije bila prisutna i ne zna je li napravljen ikakav zapisnik o tome. Iskazala je i da se ne sjeća oznake grobnog mjesta gdje je sahranjen njen suprug i da ne zna ni oznaku sporne grobnice ako si ne zapiše broj.

31. Na fotografijama s očevida (str. 98, 99) vidljivo je da se sporna betonska grobnica nalazi u blizini groba u kojem su pokopani Mijo i Šima Šekrerija i groba u kojem je pokopan suprug tuženice Stjepan Đurec i njegovi roditelji Đuro i Marica.

32. Uvidom u priznanicu od 2. veljače 1988. (list 7) sud je utvrdio da je tog dana tužitelj uplatio Mjesnoj zajednici Cerje iznos od 50.000,00 dinara za dva rezervna mjesta plus dupli okvir, a uvidom u priznanicu od 1. listopada 1988. (list 7) utvrđeno je i da je tužitelj tog dana Mjesnoj zajednici Cerje platio razliku nadoplate u iznosu od 30.000,00 dinara što potvrđuje navode tužitelja iz tužbe i njegovog iskaza da je time platio naknadu za korištenje grobnog mjesta na groblju Cerje. To potvrđuje i iskaz svjedoka Željka Bojničića, predsjednika Mjesne zajednice Cerje od 1988. do 1991., koji je iskazao da opis „dva rezervna mjesta plus dupli okvir“ znači da je tužitelj kupio dva mjesta za grob, a njegovo pojašnjenje da se razlika nadoplate radila kad je netko htio proširiti grob, a moglo se tome udovoljiti jer se pored tog grobnog mjesta nalazilo slobodno mjesto koje bi se na taj način kupilo potvrđuje tužiteljev iskaz o tome da su ga iz mjesne zajednice tražili da nadoplati jer je iskopao cijelu grobnicu, a ne samo grobno mjesto. Budući da je i svjedok Ivan Petras, koji je bio predsjednik mjesne zajednice Cerje od 1983. do 1986., naveo da je za vrijeme njegovog mandata mjesna zajednica počela prodavati grobna mjesta, sud nije prihvatio iskaz Vjekoslava Šarec-Isomeca o tome da prije 1990-ih mjesna zajednica nije mogla prodavati grobna mjesta. Prema tome, na temelju uplatnice i priznanice te iskaza tužitelja i svjedoka Veselka Bračića, kojeg je sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivao životno i neposredno uvjerljivo, sud je utvrdio da je tužitelj 1988. platio naknadu čime je postao nositelj prava korištenja grobnog mjesta na groblju Cerje s tim da je na priznanicama za plaćenu grobnu naknadu koje se odnose na razdoblje od 2004. do 2019. (listovi 8, 9) navedeno da se odnose na grobno mjesto Cerje-RKT-999-I-166 pa uzimajući u obzir ono što je utvrđeno na temelju iskaza svjedoka Franje Mrđena i Ante Kutleša o oznaci 999, utvrđeno je da u cijelom tom razdoblju na koje se odnose ove priznanice nije poznato gdje se fizički nalazi grobno mjesto ili grobna mjesta za

koje tužitelj plaća tu naknadu. Da je tužitelj i dalje u grobnom očevidniku groblja Cerje upisan kao korisnik grobnog mjesta polje 999 razred I broj 166 navedeno je i u potvrdi Gradskih groblja (str. 47).

33. Iz iskaza i tužitelja i tuženice proizlazi da se njih dvoje nije odazvalo na obavijesti kojima su Gradska groblja pozivali nositelje prava korištenja grobnih mjesta na groblju Cerje radi identifikacije grobnih mjesta i sređivanja evidencije jer su se oboje zbog toga groblju obratili tek 2014., a obavijesti su prema iskazu Ante Kutleše postavljene 2004., a da su svakako bile postavljene prije 2014. proizlazi iz iskaza svjedoka Ivana Čižmeka koji je iskazao da je za to saznao tek 2007. kad mu je umro otac i kad je platio zaostatke za grobnu naknadu. Da je bio veći broj grobnih mjesta za koje nije bila uredna evidencija proizlazi i iz same oznake koja je vrijedila za tužitelja tj. RKT-999-I-166 jer prema iskazu svjedoka Ante Kutleše i Franje Mrđena ona znači da je bilo najmanje 166 grobnih mjesta za koje se nije zna točna lokacija na groblju, a i na mapi groblja Cerje (str. 153, 154) vidljivo je da postoji više grobnih mjesta koja nemaju svoj broj. Zapisnik od 25. listopada 2014. (list 6) potvrđuje navode da se tužitelj tada obratio Gradskim grobljima i u tom zapisniku je navedeno da stara oznaka polje 999, razred I, broj groba 166 ima novu oznaku polje 6, razred I, broj groba 858 i da se radi o betonskoj grobnici koja je prazna. Nije sporno da se tužitelj nije mogao upisati kao korisnik ovog grobnog mjesta na temelju tog zapisnika jer je prije njega kao korisnica upisana tuženica.

34. Iz iskaza tuženice proizlazi da ona nema nikakav pisani dokaz o tome da je njen pokojni suprug, kako to ona tvrdi, 1983. platio za pravo korištenja spornog grobnog mjesta, a to je potvrdio i njen sin Ivan Đurec koji je iskazao da kad je sporno grobno mjesto upisano na tuženicu on i majka nisu Gradskim grobljima pokazali nikakav račun da su kupili grobno mjesto ni uplatnice jer ih nisu mogli naći i da je Ante Kutleša izvršio upis prava korištenja na tuženicu jer je rekao Ivanu Đurecu da mu vjeruje. Dakle, tuženica je kao korisnica spornog grobnog mjesta upisana samo na temelju njene izjave što prema ocjeni ovog suda nije bilo dovoljno za takav upis, osobito uzimajući u obzir da nije imala nikakav dokaz o plaćanju i da u toj grobnici nitko nije bio pokopan niti postoji nadgrobni spomenik s imenima osoba koje će se u budućnosti tamo pokopati upisana, a koji bi mogli upućivati da je tamo sahranjen ili da će biti sahranjen netko od njenih bližnjih.

35. Iz uplatnica koje je tuženica dostavila u spis (listovi 28-36) proizlazi da se grobne naknade za grobna mjesta Cerje-RKT-6-I-858 i Cerje-RKT-6-I-858/1 uredno podmiruju od 2014. i da su 2014. plaćeni zaostaci za prethodno razdoblje od 2003. Međutim, iz okolnosti da tuženica plaća grobnu naknadu za sporna grobna mjesta ne proizlazi da bi ona time stekla pravo njihovog korištenja.

36. Tuženica i njen sin Ivan Đurec su iskazali da njihova obitelj, uključujući i spornu grobnicu, posjeduje 8 grobnih mjesta na groblju Cerje pa s obzirom na tu činjenicu sud nije prihvatio iskaze svjedoka Josipa Kusa, Ivana Čižmeka, Ivana Đureca, Mihovila Šimića, Vjekoslava Šarec-Isomeca i Ivana Petrasa u dijelu u kojem su iskazivali da su oni osobno sudjelovali u radovima izgradnje baš sporne grobnice ili da su vidjeli da se radovi obavljaju. Iskaze Dragice Frajt, Ivana Pluščeca, Brankice Šimić i Mate Filipana sud nije prihvatio jer iz njih proizlazi da oni nemaju neposrednih saznanja o izgradnji grobnice. Sud nije prihvatio tvrdnju da je pokojni suprug

tuženice Stjepan Đurec pokopan u isti grob gdje je pokopana njegova majka, a ne u predmetnu betonsku grobnicu samo zato što je bila puna vode, o čemu iskazuje i dio saslušanih svjedoka koje je predložila tuženica, jer, da je tuženica doista htjela da njen suprug bude pokopan u spornoj grobnici za koju tvrdi da je njena, nije logično ni životno da ona tijekom više od trideset godina koliko je proteklo od njegove smrti 1988. ne bi poduzela nikakve radnje da se ta grobnica sanira i osposobi za primanje zemnih ostataka pokojnika. Prema ocjeni ovog suda tuženičin suprug nije pokopan u spornu grobnicu zato što u vrijeme kad je on preminuo 1988. ta grobnica nije bila njihova tj. ni ona ni njen suprug nisu imali pravo korištenja tog grobnog mjesta. S obzirom na velik broj grobnih mjesta čiji je korisnik tuženica moguće je da je došlo do zabune kad je 2014. kao njena grobnica identificirana ona koja obuhvaća grobna mjesta oznake 858 i 858/1, osobito kad se uzme u obzir da je njen sin Ivan Đurec iskazao da tada nije upisan grob u kojem je pokopan njegov otac i da je taj grob upisan tek 2020. i da sada glasi na njegovog sina Krunoslava. Objašnjenje Ivana Đureca da do tad nije znao da grob u kojem mu je pokopan otac ne glasi na njegovu majku ili njega govori u prilog toga da je zabunom kao grobno mjesto čiji je korisnik tuženica ili netko od njenih potomaka evidentirana prazna sporna grobnica umjesto groba u kojem su pokopani njen suprug i njegovi roditelji. Sud nije prihvatio tvrdnju tuženice da je tužitelj zapravo korisnik grobnog mjesta na kojem se nalazi grobnica obitelji Šekerija tj. njegovi punac i punica jer ničim nije potkrijepila takvu tvrdnju.

37. Prema ocjeni ovog suda tužitelj je 1988. mjesnoj zajednici Cerje platio naknadu od ukupno 80.000,00 dinara čime je stekao pravo korištenja betonske grobnice koju je sagradio na grobnim mjestima koje sada imaju oznake 858 i 858/1 i u gradnji te grobnice su mu pomagali svjedoci Veselko Bračić, Slavko Smolčić i Franjo Crnić dok je Ivan Igrc dovezao građevinski materijal, a sud je iskaze ovih svjedoka u cijelosti prihvatio jer su o izgradnji grobnice iskazivali logično, životno i neposredno uvjerljivije od tuženičinih svjedoka. Pored toga, tužitelj je gradio samo jednu grobnicu, a kao što je već utvrđeno tuženica ima 8 grobnih mjesta pa se na temelju iskaza svjedoka koje je ona predložila ne može sa sigurnošću utvrditi da je tuženičin suprug 1983., kako to tvrdi tuženica, gradio baš spornu grobnicu.

38. Slijedom svega navedenog sud je usvojio tužbeni zahtjev kao osnovan.

39. Odluka o parničnom trošku se temelji na čl. 154 st. 1, čl. 155 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – dalje: ZPP), a tužiteljev trošak je odmjeren prema troškovniku predanom na ročištu 13. listopada 2026. Njegov trošak obuhvaća sudske pristojbe na tužbu 53,09 eura, na prijedlog i rješenje o privremenoj mjeri 53,09 eura, na presudu 26,54 eura i na žalbu 53,09 eura te trošak predujma za očevid 60,09 eura. Trošak zastupanja obuhvaća nagradu za sastav tužbe 200,00 eura prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23, 107/25 – dalje: OT), za sastav dva obrazložena podneska od 23. siječnja 2020. i 19. svibnja 2026. po 200,00 eura za svaki prema Tbr. 8/1 OT, za sastav žalbe na presudu 250,00 eura prema Tbr. 10/1 OT i za zastupanje na osam ročišta 11. veljače 2020., 6. listopada 2020., 11. siječnja 2021., 23. ožujka 2021., 6. srpnja 2021., 23. studenog 2021., 12. travnja 2022. i 13. listopada 2026. te na očevidu 10. srpnja 2020. po 200,00 eura za svako prema Tbr. 9/1 OT odnosno ukupno 2.650,00 eura čemu treba pribrojiti 25 % PDV-a u iznosu od

662,50 eura. Ukupni parnični trošak tužitelja iznosi 3.558,40 eura pa je tuženici naloženo da mu namiri taj iznos sa zatraženim zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate u skladu s čl. 151 st. 3 ZPP-a.

40. Tužitelju nije priznata nagrada za sastav podneska od 9. prosinca 2019. kojim nadopunjuje tužbu i dostavlja isprave koje nije dostavio uz tužbu jer je to sve mogao iznijeti u tužbi koja je podnesena 4 dana ranije pa njegovo sastavljanje nije bilo potrebno u smislu čl. 155 ZPP-a. Nagrada za sastav podneska od 12. veljače 2020. nije priznata jer za dostavu dokaza o plaćenom predujmu za očevid nije bilo potrebno sastavljati podnesak. Nije mu priznata ni nagrada za sastav podneska od 5. lipnja 2020. kojom traži odgodu očevida zbog spriječenosti njegovog punomoćnika jer se ne radi o podnesku za čiji bi sastav suprotna strana bila dužna plaćati naknadu. Nije mu priznat ni trošak pristojbe na rješenje o pristojbi na prijedlog za privremenu mjeru u iznosu od 13,27 eura jer je taj trošak skrivio sam tužitelj time što nije pravovremeno platio pristojbu na prijedlog za privremenu mjeru pa je sud morao donositi rješenje o pristojbi iz čl. 28 Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23).

U Sesvetama 20. studenog 2026.

Sutkinja
Martina Ivanković

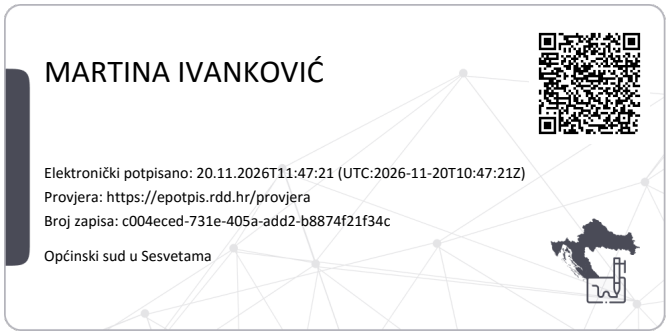

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana kad je održano ročište za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA
1. odvjetnik Boško Kordić
2. odvjetnik Zoran Galić

Broj zapisa: **9-30890-66102**

Kontrolni broj: **0e953-75154-831f5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.